

BUỒN VUI WORLD CUP 2026

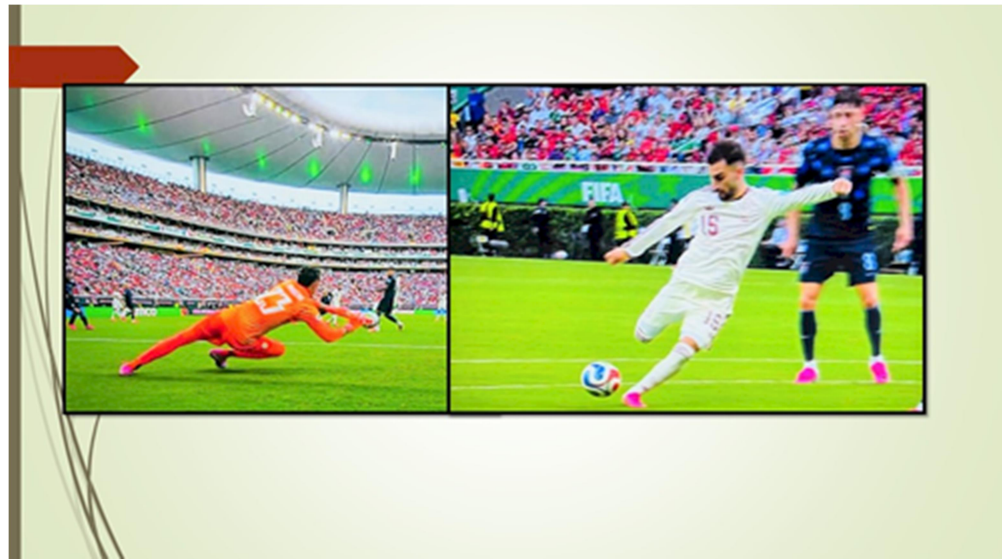

Như vậy là vòng loại World Cup 2026 của 48 đội từ ngày 11 đến 27 tháng 6 đã kết thúc để 16 đội xách túi trở về cố quốc gồm: Haiti, Thổ Nhĩ Kỳ (đã thắng Hoa Kỳ 3–2 ở phút 98), Tunisia, Jordan, Panama, Qatar (nước tổ chức World Cup 2022), Czechia, Curaçao (đọc Curaçao), Iraq, Uzbekistan, Uruguay, New Zealand, Iran, Scotland, Ghana, Korea. Mỗi đội thua được lãnh 9 triệu đô tiền thưởng cộng với 2.5 triệu dành cho việc ăn ở, tập dợt, di chuyển trong thời gian thi đấu.

Các đội thua phải rời sân đấu trở về quê nhà là điều không có gì phải đáng nói. Duy chỉ có một đội cần phải nhắc tới một tí cho đúng trường phái "lạm bàn". Đó là đội tuyển của các đảng "A Da Tô La" là quốc gia Hồi giáo siêu cực đoan, siêu khủng bố Iran. Đội tuyển Iran nằm trong bảng G cùng với các đội Bỉ, Ai Cập, và New Zealand. Cả ba lần ra quân Iran tuy có thể lực mạnh (húc giỏi) nhưng có thể vì quên chổng mông để đọc kinh Koran cầu nguyện nên chẳng ghi được bàn thắng nào. Ấy vậy mà khi đội tuyển phải "Come back to Teheran" thì đại diện nhà cầm quyền ra đón ở sân bay và đồng dục tuyên bố cho thế giới biết rằng thì là... "Cờ Hoa và FIFA cố tình loại Iran ra khỏi các trận đấu kế tiếp...". Đúng là ngôn ngữ "gây hận thù" và khích động cố hữu của đám con cháu nhà giáo chủ tối cao. Giữa thiên thanh bạch nhạt trên các sân banh với trăm nghìn khán giả ngồi xem và vài chục triệu người

xem truyền hình trực tiếp mà không thấy Iran đá lọt lưới dù chỉ một lần mà lại đổ thừa cho Mỹ Đé và FIFA thì không biết phải gọi là gì? – Chắc phải gọi theo kiểu mấy ông trùm xứ Đông Lào là "thế lực thù địch" mới đúng.

Được biết theo quy định về vấn đề an ninh quốc gia, Hoa Kỳ để đội Iran đóng bản doanh tại thành phố Tijuana bên Mexico thay vì ở tiểu bang Arizona. Khi có trận đấu họ bay qua Mỹ (Los Angeles, Seattle...), đấu xong phải quay về Mexico ngay. Nên nhớ Iran và Hoa Kỳ đang diễn ra xung đột quân sự lẫn ngoại giao nên việc quy định về visa và di trú đều nằm trong tình huống đặc biệt mà Mỹ phải áp dụng. Đơn giản thế thôi! Nhưng cũng có điều thiệt thòi cho các cầu thủ Iran là không được lang thang trên các thành phố MỸ để xoi Big – Ba – Bi – Kiu và uống nước ngọt "refil" như du khách và cầu thủ các nước khác. Buồn năm phút phải không?

Những lần World Cup trước, sau vòng loại thì các đội được nghỉ ngơi hai ba ngày rồi mới vào vòng trong. Năm nay trận vòng loại cuối cùng giữa các đội thuộc bảng JKL ngày 27 thì bước sang ngày 28 đã bắt đầu các cuộc tranh tài ở vòng 32, mở đầu với trận giữa Canada và Nam Phi. Tôi lạm bàn (không phải luận bàn kiểu các nhà commentators về môn túc cầu, xin lỗi, xin nhắc lại: viết đến môn bóng tròn tôi luôn lưu ý là chớ có xài hai chữ "bóng đá" của mấy ông bắc kỳ bảy lăm). Nhớ mùa World Cup 2002 tôi đang cắm trại dài ngày trong rừng (trại họp bạn Hướng Đạo) có một anh chàng than "ở trong rừng không có TV để xem bóng đá..." thì liền bị bạn trợn mắt nói ngay "anh hết chữ để nói rồi sao? Bóng đá là cái quái gì...". Lạm bàn thêm: Chữ nghĩa thời Việt Nam Cộng Hòa thanh tao ý nghĩa vậy mà có rất nhiều vị Việt Nam ta nay đã bảy tám mươi tuổi hể mở miệng ra là "bức xúc, sự cố, đảm bảo, dự kiến, khả năng trời mưa, con bò bị bệnh có khả năng chết..." kể cả các bậc viết văn làm báo, xướng ngôn viên, MC nhà nghề ở hải ngoại...

Tôi là kẻ ghiền môn bóng tròn từ bé nên đã không bỏ trận nào chiếu trên màn ảnh ti vi. Suốt thời gian World Cup tôi thu xếp và giải quyết mọi việc trước khi ngồi trước màn ảnh suốt chín mươi phút mỗi trận đá. Hơn thế nữa, người ở chung nhà với tôi cũng rất điệu dàng

dành cho tôi thời gian "ngồi thiền" trước màn ảnh, không nhờ vả hay sai bảo chuyện gì cả. Tuy chỉ một mình ngồi xem nhưng khi thấy những pha gay cấn hay những lúc trái banh bắn vào lưới tôi bèn đứng bật dậy và mồm la "đô... đô...". Hoặc lúc trái banh xém lọt lưới tôi cũng há hốc mồm nuối tiếc y chang như anh cầu thủ đá hụt quả banh vào lưới, ôm đầu bứt tai. Lắm lúc "bè trên" tôi cũng ngồi xem và tôi có dịp giải thích những đường banh, lối đá, thế nào là phạt góc, thế nào là phạt đền, thế nào là phạt vàng thẻ đỏ... Tôi cũng chỉ mặt (trên màn ảnh) một số cầu thủ nổi tiếng như Mbappé của Pháp, Lione Messi của Argentine, Ronaldo của Bồ Đào Nha. Đặc biệt ba cầu thủ Mỹ mang số 10 Christian Pulisic (tiền đạo) và số 20 Folarin Balogun (tiền đạo), số 8 Weston Mc Kennie (tiền vệ). Tôi còn giải thích cho người nhà tôi nghe mấy chữ thường xuất hiện trên màn ảnh như FIFA (Fédération International de Football Association/Liên đoàn bóng tròn quốc tế, thành lập năm 1904 có 200 thành viên) và chữ VAR.

Mười ngày đầu tiên diễn ra từ ba đến bốn trận đấu mỗi ngày nhưng từ 20 tháng sáu trở đi mỗi ngày có đến những năm sáu trận đấu. Mexico và Canada là hai quốc gia cùng với Hoa Kỳ đứng ra tổ chức World Cup nên những lần đội Mexico và Canada ra quân thì đều diễn ra ngay tại sân nhà của họ; Mexico có ba sân ở ba địa điểm: Mexico City có sức chứa 85 ngàn người, sân Monterey có 53 ngàn chỗ ngồi, và sân Guadalajara chỉ có 49 ngàn khán giả. Canada có hai sân, ở Toronto có 45 ngàn chỗ ngồi và Vancouver chứa có 54 ngàn khán giả.

32 đội đang sửa chân nắn giò và chuẩn bị tinh thần để tiếp tục chạy trên sân cỏ và hàng triệu triệu khán giả trên địa cầu đang mong chờ những pha gay cấn sẽ diễn ra trên sân của

Mexico, Canada, và Hoa Kỳ. Đó là chuyện tương lai của vài ngày tới nên chưa dám bàn vội. Giờ xin điếm qua đôi điều liên quan đến World Cup.

Trong 48 đội tuyển quốc gia thi đấu World Cup ngoài các nước lớn (về đá banh) ai cũng biết, năm nay xuất hiện vài nước nhỏ khiến tôi chú ý với cái tên lần đầu dự giải World Cup là quốc đảo Curaçao (chữ C trong chữ cao có dấu móc phía dưới gọi là cedilla và đọc là Curaçao – âm tiếng Pháp và Bồ Đào Nha). Đây là một hòn đảo thuộc vùng Caribbean nằm gần bờ biển phía Bắc Venezuela. Năm 2010 Curaçao trở thành một lãnh thổ tự trị trong vương quốc Hòa Lan, không phải là một quốc gia độc lập nhưng có chủ quyền riêng. Curaçao có diện tích 444km² và dân số chừng 150 nghìn người. Trước kia Curaçao là thuộc địa của Tây Ban Nha nhưng bị Hòa Lan chiếm từ thế kỷ thứ 17. Đội banh của Curaçao tuy nhiều cố gắng nhưng đã mang ba lô trở về nước sau vòng loại. Trong trận gặp Ecuador thủ môn của Curaçao là Eloy Room chứng tỏ là một thủ môn xuất sắc, mười lần đẩy banh không cho vào lưới.

Quốc gia thứ hai cũng dự giải lần đầu là Uzbekistan thuộc vùng Trung Á nổi tiếng với "Con Đường Tơ Lụa" nối liền Á Châu và Âu Châu ngày xưa, có nhiều công trình kiến trúc Hồi giáo tráng lệ. Thế kỷ thứ XIV Uzbekistan là trung tâm của đế chế Timur (Tamerlane). Từ 1942 đến 1991 thuộc Sô Viết nhưng từ ngày 31 tháng 8, 1991 tuyên bố độc lập khỏi Sô Viết. Diện tích 449,000km² và dân số 37 triệu người. Uzbekistan lần đầu tiên dự World Cup nhưng cũng cùng chung số phận với Curaçao là rời các sân cỏ để trở về nước.

Thêm một quốc đảo nhỏ lần đầu dự World Cup là Cape Verde (hoặc Cabo Verde) nằm cách bờ Tây Phi Châu chừng 500km gồm 10 đảo lớn và nhiều đảo nhỏ. Cape Verde được Bồ Đào Nha khám phá vào thế kỷ thứ XV để lập khu định cư biển Cape Verde thành trung tâm thương mại vùng Đại Tây Dương. Ngày 5 tháng 7, 1975 Cape Verde đã giành được độc lập từ Bồ Đào Nha. Quốc đảo có diện tích 4,033km² với khoảng 600 ngàn dân cư. Cape Verde sau vòng loại đã được vớt vào vòng 32 để đấu với ông khổng lồ Argentine vào ngày 3 tháng 7 sắp tới.

Vì tính hiếu kỳ, thích tìm hiểu và nhân mùa World Cup tôi lại có dịp biết thêm vài quốc gia – đặc biệt các quốc gia nhỏ bé ít ai quan tâm đến như ba quốc gia kể trên.

Nói đến đá banh là nói đến sân cỏ. Hồi xưa còn bé tôi thường nghe hai chữ "ra sân cỏ" để chỉ việc tranh tài giữa các đội banh với nhau. Dĩ nhiên là đá trên sân cỏ. Sân cỏ ở đây là sân có thiết, tức là cỏ tự nhiên chứ không phải loại cỏ giả như bây giờ ở các quốc gia coi môn bóng tròn là môn thể thao chính. Các sân vận động Việt Nam ngày xưa (thời Việt Nam Cộng Hòa) đều là sân cỏ thiết và hồi ấy ít ai nghĩ tới chuyện phải chăm sóc các sân cỏ nên khi xem đá banh, khán giả thường thấy những khoảng lớn trong sân đã không còn cỏ, lý do là những khoảng đó là nơi mà các cầu thủ đôi bên thường quần nhau để giành banh khiến cỏ bị "giày xéo" đến biến mất, chỉ còn những khoảng đất đen. Đặc biệt là trong vòng cấm địa của cả hai khung thành. Cỏ nơi đây càng bị "giày xéo" dữ dội hơn khiến không còn một mụn cỏ nào.

Theo quy định của FIFA thì các sân dùng cho việc tranh tài World Cup đều phải là sân cỏ thật tức là cỏ thiên nhiên chứ không phải cỏ nhân tạo. Ở một số sân người ta có thể sử dụng loại "cỏ lai" (hybrid grass) là những sợi cỏ nhân tạo để làm tăng độ bền. Chi phí sân cỏ theo tiêu chuẩn của FIFA không hề nhỏ. Thông thường việc trồng cỏ kết hợp với hệ thống thoát nước, tưới tự động, và đôi khi có cả hệ thống sưởi dưới mặt cỏ có thể tốn từ một đến ba triệu đô cho mỗi sân. Với những sân làm bằng loại "cỏ lai" chi phí là từ ba đến năm triệu đô. Các sân cỏ này phải được chăm sóc thường xuyên và thay cỏ những chỗ bị hư với tổn phí từ hai trăm đến năm nghìn đô la mỗi năm. Tôi xem một số trận đấu nơi có thời tiết nóng trong mùa này như các sân ở Mexico, sân ở Arlington, và Houston của Texas thì trong mười lăm phút nghỉ giải lao thì thấy các vòi nước tự động phun để tưới cỏ và làm mát sân.

Chính quyền Hoa Kỳ cho biết số người ngoại quốc xin visa vào Mỹ để xem các trận đá banh là hơn một triệu hai trăm nghìn người và bảy triệu lượt vào sân xem đấu, đông nhất là những người đến từ Âu Châu, sau đó là các nước trung Nam Mỹ. Dĩ nhiên là họ đến để cổ vũ cho các đội nhà. Chẳng những đến để xem đá banh mà đây còn là cơ hội cho số người đông đảo này đến Mỹ để có dịp đến nhiều nơi trên đất Mỹ từ Đông sang Tây, từ Bắc xuống Nam. Theo báo chí, truyền hình Mỹ thì khán giả ngoại quốc đều nhận xét các sân vận động ở Mỹ rất hiện đại và đầy đủ tiện nghi phục vụ khán giả. Họ đã có mặt tại các thành phố Atlanta (Georgia), Boston (Massachusetts), Dallas & Houston (Texas), Kansas City (Missouri), Los Angeles & San Francisco (California), Miami (Florida), New Jersey & New York, Philadelphia (Pennsylvania), Seattle (Washington). Tiểu bang New Jersey và New York nằm kế bên nhau nên FIFA chọn sân vận động MetLife ở thành phố East Rutherford của New Jersey, dân của cả hai tiểu bang đều có thể đến sân vận động dễ dàng. Dân ngoại quốc trước hoặc sau khi xem các trận đấu có thể ghé thăm thành phố lớn nhất nước Mỹ là New York City.

Thời gian trước đây tôi và vài anh em bảo nhau: "Thế nào cũng phải đi xem một vài trận World Cup 2026" cho đến khi thấy giá vé vào cửa thì mới giờ hai tay đầu hàng có nghĩa là không thể nào có đủ tiền để vào xem nên đành phải ngồi nhà dán mắt vào màn ảnh nhỏ để

trực tiếp theo dõi các trận đấu và cũng bày tỏ được sự buồn vui sau các trận thắng thua. Tôi xem trên hệ thống truyền hình của đài Fox. Có hôm Fox không chiếu vài trận thì quay qua bắt đài Telemundo nói tiếng Tây Ban Nha để xem. Thế là tôi xem gần đủ các trận vòng loại. Việc hệ thống truyền hình Fox và Telemundo chiếu trực tiếp là họ đã mua bản quyền với FIFA để độc quyền chiếu. Đài Fox đáng lẽ phải bỏ ra bạc tỷ để mua bản quyền nhưng nay chỉ trả khoảng nửa tỷ đô. Lý do là World Cup thường diễn ra vào mùa hè (tháng 6–7) nhưng World Cup 2022 ở Qatar diễn ra tháng 11 vì thời tiết khắc nghiệt của mùa hè nên Fox mất một số doanh lợi trong quảng cáo của mùa Football tại Hoa Kỳ. Vì vậy năm nay FIFA không mở đấu giá mà cho Fox đặc biệt giá rẻ. Nếu FIFA cho đấu thầu, giá có thể từ một tỷ đến một tỷ rưỡi – theo các nhà thể thao chuyên nghiệp. Ngoài Fox cũng có hệ thống đài Telemundo cũng trả tiền bản quyền để được trực tiếp chiếu tại Mỹ vì có số người nói và nghe tiếng Tây Ban Nha tại Mỹ có đến vài chục triệu người. Các nước khác cũng phải bỏ tiền mua bản quyền cho dân họ xem như Mexico, Canada, Tây Ban Nha, Anh, Pháp, Đức, Brasil, Úc... từ vài chục triệu cho đến cả trăm triệu đô. Các quốc gia ở Á Châu cũng vậy, Bắc Tập Cận Bình cứ kỳ kèo bớt một thêm hai thêm ba cho đến khi từ ba trăm triệu xuống đến sáu mươi triệu mới chịu xì tiền ra mà mua. Bắc Tập đưa ra lý do là "các cầu thủ nhân dân yêu mến của ngộ không được vào Wô Cúp 2026 nên ngộ đầu cần pỏ ra điều tiền để mua cái bản quyền há...". FIFA cũng thông cảm cho bắc Tập. Thôi thì đốt được đô nào hay đô này... để gì ăn tiền của mấy chú Ba...

Riêng người xứ Đông Lào có hình chữ S thuộc loại chịu xem đá banh nên cũng bậm bụng chi tiền để mua bản quyền chiếu trực tiếp các trận đấu. Theo FIFA thì đài VTV năm 2002 mua với giá một triệu đô; năm 2006 là hai triệu, 2010 là 2.7 triệu; 2014 là 7 triệu; 2018 là 12 triệu; 2022 là 15 triệu, và 2026 là 16 triệu. Luận ra rằng: vật giá leo thang trên toàn cầu nên bản quyền FIFA bán ra cũng phải leo thang cho phù hợp với tình hình tài chánh của các quan đầu nậu FIFA. Theo ước tính World Cup 2026 sẽ thu vào mười một tỷ đô la. Nói thêm một chút về nước hình chữ S: Nhà nước năm nào cũng kêu rêu các doanh nghiệp tư nhân, các nhà có lòng từ thiện "bắt buộc" phải hùn tiền với nhà nước để mua bản quyền trong khi nhiều quan lớn quan bé thi nhau bỏ túi hàng tỷ đô. Nhưng nói đi nói lại cũng phải thừa nhận rằng: nhờ nhà nước kêu gọi hùn vốn (để mất toi luôn) cho vài chục triệu dân nghèo thức khuya để coi đá banh cũng OK lắm rồi...

Tin mới nhất hôm nay cho hay là FIFA và Hoa Kỳ vừa triệt phá bốn trăm (400) cơ sở truyền hình và trang web phát hình lậu các trận World Cup 2026 mà không có bản quyền. Tức là vi phạm luật bản quyền. Nhiều quốc gia đã bị phát hiện trong đó có cả Nga, Ba Lan, Rumani, Croatia, Colombia... Chuyện các nước này có phải bồi thường hay không thì chưa biết...

Thời gian 17 ngày của vòng loại giới truyền thông báo chí Mỹ phải nói là bám sát và theo dõi những người ngoại quốc vào Mỹ xem đá banh, đặc biệt là người từ các nước Âu Châu và họ đã ghi lại một số nhận xét thú vị từ những khán giả này sau khi họ đặt chân tới Mỹ với những điều "tai nghe mắt thấy". Tôi xin trích một đoạn sau đây đã đọc được và không có lời lạm bàn nào thêm. Bài báo nguyên văn như sau:

NHỜ WORLD CUP 2026: NƯỚC MỸ ĐƯỢC MINH OAN, DÂN CHÂU ÂU MỚI BIẾT ĐÃ BỊ TRUYỀN THÔNG TÂY NÃO.

Hiệp Định Cư June 25, 2026

Du khách quốc tế sốc văn hóa vì nước Mỹ quá khác trên truyền thông FIFA World Cup 2026 đang diễn ra vô cùng sôi động tại Bắc Mỹ, và bên cạnh những trận cầu, có một làn sóng khác cũng đang càn quét mạng xã hội một cách chóng mặt. Đó là hàng loạt video của các YouTuber và du khách quốc tế đến từ Châu Âu, Nhật Bản, Scotland... lần đầu đặt chân đến Mỹ để xem đá banh. Điều bất ngờ là thay vì phàn nàn, họ liên tục đăng tải những clip bày tỏ sự ngạc nhiên, thậm chí thừa nhận bản thân "đã bị truyền thông quê nhà đánh lừa" bấy lâu nay.

Những thành phố như Dallas, Houston hay Atlanta đang chứng kiến một cuộc "minh oan" văn hóa đầy thú vị từ chính những trải nghiệm mắt thấy tai nghe của hàng triệu du khách.

Từ cú sốc văn hóa tại... trạm xăng và siêu thị. Đối với nhiều du khách Châu Âu, những tiện nghi hằng ngày của người Mỹ lại trở thành những "kỳ quan" thu nhỏ khiến họ phải trầm trồ:

Trạm dừng chân Buc-ee's: Nhiều YouTuber (như FreddyDE của Đức) khi thực hiện chuyến road trip qua miền Nam nước Mỹ đã ví trạm xăng này như "Disney World". Quy mô khổng lồ, hàng chục cột bơm, sự sạch sẽ và bạt ngàn đồ ăn lưu niệm bên trong hoàn toàn nằm ngoài tưởng tượng của họ.

Những "đại siêu thị" như Costco, H-E-B: Hệ thống đường sá rộng thênh thang, xe bán tải (pickup truck) cỡ lớn, những chiếc xe đẩy siêu thị khổng lồ và hệ thống điều hòa mát mẻ ở khắp mọi nơi đã tạo nên một định nghĩa hoàn toàn khác về sự tiện nghi và quy mô.

Khẩu vị Mỹ: Khi đồ ăn không chỉ là "Fast Food". Truyền thông quốc tế vốn thường gắn mác ẩm thực Mỹ là nghèo nàn hoặc kém chất lượng. Thế nhưng, World Cup 2026 đã đưa du khách đến với thế giới ẩm thực bản địa phong phú:

Trải nghiệm thực tế: Những món ăn đặc sản như BBQ Texas, bánh mì kẹp Whataburger, Tex-Mex, chicken-fried steak hay ăn sáng tại Waffle House liên tục xuất hiện trên các video.

Sự hào phóng: Khái niệm "soda refill miễn phí" (lấy thêm nước ngọt không tính tiền) và những phần ăn với kích thước "size Mỹ" nhưng giá cả lại cực kỳ phải chăng đã khiến không ít người xem từ Anh, Ireland hay Nhật Bản phải kinh ngạc.

Con người và tinh thần Mỹ: Sự thân thiện xóa tan định kiến

Trước khi đến, không ít người lo ngại về những tin tức tiêu cực trên báo chí liên quan đến bạo lực hay chia rẽ chính trị. Tuy nhiên, thực tế tại các thành phố diễn ra World Cup lại mang đến một bầu không khí hoàn toàn khác:

Sự hiếu khách: Du khách liên tục chia sẻ về sự cởi mở, thân thiện, và nhiệt tình của người dân bản xứ khi họ cần chỉ đường hoặc tiếp xúc.

Lòng tự hào: Tinh thần cộng đồng, hình ảnh lá cờ Mỹ xuất hiện khắp nơi và cách người dân hát vang quốc ca đầy xúc động đã chạm đến trái tim của nhiều người, tạo nên một góc nhìn rất nhân văn và bình yên về xã hội Mỹ.

Góc nhìn đa chiều từ một kỳ đại hội thành công.

Xu hướng các video "World Cup Fans Discover They've Been Lied To About The USA" đạt hàng triệu lượt xem không chỉ là niềm vui của người dân Mỹ khi văn hóa quốc gia được đón nhận, mà còn là minh chứng cho thấy: Trải nghiệm thực tế luôn có sức mạnh đập tan mọi định kiến.

Nước Mỹ, với tất cả sự rộng lớn, hào nhoáng, và cả những góc mộc mạc của mình, vẫn luôn giữ vững vị thế là một trong những điểm đến hấp dẫn và đáng sống bậc nhất thế giới. Kỳ World Cup 2026 này không chỉ là một ngày hội thể thao, mà thực sự đã trở thành một câu nói văn hóa tuyệt vời, đưa thế giới đến gần và thấu hiểu nước Mỹ một cách chân thực nhất.

NGUỒN: [*hiệp định cư*](#)

Đoạn cuối bài viết này xin nói chuyện các kỷ vật World Cup 2026 thấy quảng cáo và bày bán ở các cửa hàng thể thao như Academy, siêu thị Costco, chợ Walmart... với các món áo, mũ, khăn, giày vớ có logo chính thức của World Cup. Costco và các chợ đều có bán những chai rượu vang và beer World Cup. Tôi, với số lương hưu rất khiêm nhường nhưng cũng bỏ ra chút đỉnh để mua vài chiếc áo World Cup mặc ngồi xem đá banh; mua vài chai vang và vài xâu beer để nhâm nhi một mình cũng thấy mình tận hưởng được cái thú vui xem đá banh.

Còn nhiều chuyện liên quan đến World Cup 2026 nhưng đành phải để sau 3 giờ chiều, giờ miền đông Hoa Kỳ ngày 19 tháng 7 mới viết tiếp. Ngày đó sẽ diễn ra trận chung kết xem ai cuối được chiếc cup vàng 18 karat. Được thấy luôn những nụ cười và những giọt nước mắt của hai đội thắng – thua trong ngày này.

Phong Châu

Ngày 28 tháng 6, 2026

Nguồn: Internet eMail by ppl chuyển

*Đăng ngày thứ Tư, July 1/2026
tkd, Khóa 10A-72/SQTĐ/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*